

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 99.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366424576/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

vet og arbeidet for os. Alt hvad han samlede og arbejdede for, var dog kun vor Lykke og Velstand.»

«Som du vil da, kjære Mand! - sagde Johanne eftergivende, og tog den Lille ud af Vuggen, som nu vaagnede og strakte de smaa Hænder op efter Moderen - Gud vil nok bevare os og det uskyldige Barn.»

Frants kyste Moder og Barn, og tog nu sit blaa Arbejdsforklæde af og den gamle grønne Rejsefrakke paa, som ved Johannes Fjød var bleven ny og heel igjen. Han strøg de brune Lokker tilbage fra hans Pande og pillede omhyggelig et Par Duun af hans Krave. «Gud være med dig!» sagde hun saa og rakte ham Barnet hen endnu engang til Afkøed. Nu greb han hastig den grønne Kasket fra Sømmet og gik ud for at afgjøre Huuskjøbet.

Tilfreds og glad kom han hjem, og næste Dag flyttede den lille Snedkerfamilie ind i Mester Floks forrige Huus ved Christianshavns Kanal. Det glædede Frants at see sin Mesters gammeldags Bøskab, som han havde kjøbt paa Auctionen, nu komme tilbage til sit gamle Hjem, og det var ham ligesom Lænestolen og Dragkisten maatte glæde sig med ham.

Men Brødkonen paa Hjørnet trak paa Skuldrene og beklagede det unge smukke Ægtepar, som hun meente snart vilde hjemsøges af Sygdom og Ulykke, fordi fem Liig i et halvt Aar vare baarne ud af Huset, og hvor ofte man end havde overkalket den i Muren indridsede Skrift, kom den dog snart igjen tilsynne. «Et forbandet Huus» stod der, som med Rødkridt, og alle de gamle Koner ved Kanalen kaldte det en Blodskrift. «See kun til - sagde Brødkonen paa Hjørnet til sin Datter - inden Aaret er ude, kommer der et Liig igjen ud af Huset.»

Snedker Frants havde nu travlt med at indrette sit Værksted, og Johanne med at ordne Alt i Huset og give det den gamle kjære Skikkelse igjen. Den lille Dagligstue til Gaden, med det grønne Paneel og med den gammeldags Alkove, fik nu Stole, Bord og Dragkiste paa samme Sted som i gamle Dage. Farbroders Lænestol blev ogsaa sat i Kakkelovnskrogen ligesom tilforn og syntes kun at vente paa den gamle Mesters Tilbagekomst. Naar saa de unge Folk sad der om Aften

nen i Tusmørket, medens Ilden knittede muntert i Vindovnen og lyste gennem Laagen ud paa Gulvet, savnede de ofte den Gamle og talede om ham med Vecmod og Kjerlighed. Men Johanne saae dog imellem lidt angstelig hen til den ledige Stol i Krogen, og naar Maanen skinnede ind paa den gennem de smaa Vinduesruder, var det hende undertiden ligesom han sad der endnu, men bleeg og blodig og med dryppende Løkker.

»Lad os tænde Lys – sagde hun da – Barnet er utroligt, synes mig, jeg maa see, om der er Intet, som trykker det.«

En Aften var der intet Lys nede; det maatte hentes i Pakkammeret paa Loftet. Hun tændte Stumpen i Lygten og gik ud, medens Frants vuggede Barnet og vilde hille det roligt. Da hørte han et Baider paa Loftet, som af et faldende Menneske, og han syntes Johanne havde skreget; han lod Vuggen staae og fór op ad Loftstrappen efter hende. Der laae hun, med den slukte Lygte i Haanden, bleeg og afmægtig, ved Liigkisten. Forfærdet bar han hende ned, fik tændt Lys og bragt hende til Live, medens han bekymret spurgte om hvad der var hendet hende.

»Ak, jeg er dog et stakkels frygtsomt Barn – sagde Johanne og fattede sig – var ubekymret for mig! det var kun Farbroders Kiste, som forskrækkede mig. Jeg vilde have bedet dig hente Lysene; men jeg skammede mig, og da Trækvindien blæste Lyset ud i Lygten deroppe, var det som en Dødnings kolde Aandepust berørte mig, jeg stødte i Mørke paa Liigkisten og syntes Kisteaaget hævede sig – og saa tabte jeg Sands og Samfug i min barnagtige Forfærdelse.«

»Den Kiste skal ikke oftere forskrække dig – sagde Frants – jeg sætter den imorgen i Avisen til Salg.« Den blev nu ogsaa buden tilfals; men naar en Kjøber meløte sig, var den enten for stor eller for lille.

En Dag kom Hr. Stork med Skjoder paa Huset og Kjøbekontraktionen. Han var en høj og svær Mand, med et Ansigt, som ingen Velvilje indskjød, skjøndt det næsten bestandig smilede, hvilket, naar man noie gav Agt derpaa, dog snarere lignede et Slags Krampe. Han gik gjerne med en ildrød Vest og klædte sig i det Hele som en Pebersvend, der gaar paa Frierie og gjerne vil skjule sin Alder. Han var den Dag endnu mere venlig og forekommende, end sadvanlig, roste Barnets Skjønhed og dets Lighed med den smukke Moder, og tilbød Frants et Laan til at udbedre og forskjønne sin nye Bolig med, hvilket Frants dog ikke modtog, da Huset netop var ham kjerrest i sin gamle